

Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα,
και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου
φως ανέτειλεν αυτοίς.
(Ματθ. Δ-16).

«Και αύτη εστίν η επαγγελία ην ακηκόαμεν απ' αυτού και αναγγέλλομεν υμίν, **ότι ο Θεός φως έστι και σκοτία εν αυτώ ουκ έστιν ουδεμία**. Εάν είπωμεν ότι κοινωνίαν έχομεν μετ' αυτού και εν τω σκότει περιπατώμεν, ψευδόμεθα και ου ποιούμεν την αλήθειαν.

Εάν δε εν τω φωτί περιπατώμεν, ως αυτός έστιν εν τω φωτί, κοινωνίαν έχομεν μετ' αλλήλων, και το αίμα Ιησού Χριστού του υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας». (Α' Ιω. Α 5-7).

Για τα μη φυσικά φαινόμενα στο Τραχώνι της Κύπρου.

Σύντομη ανάλυση υπό Λεοντίου Μοναχού Διονυσιάτου (ΛΜΔ).

Γενικά: Όπως επισημάνθηκε στην σύντομη ανάλυση για τα γραφόμενα της περίπτωσης των εμφανίσεων του Αϊ Γιώργη σε αγρότη της Μεσσηνίας, πολλές φορές στα καλά και θεάρεστα ο Πονηρός ανακατεύει και κακά και βλάσφημα, είτε τα τελευταία είναι εξώφθαλμα είτε είναι συγκαλυμμένα. Μπορεί να πει κανείς ότι η περίπτωση της Μεσσηνίας χάνει κυρίως από την εμπλοκή σ' αυτήν γνωμών ή ερμηνειών ή προφητικών οραματισμών που έχουν σχέση με το Τραχώνι. Στο Τραχώνι τα γεγονότα είναι πολύ μπερδεμένα.

Ο εδώ εμφανισθείς είναι ο **“άγιος Γεώργιος ο Χοζεβίτης”**. Θα εξετάσουμε στη συνέχεια όχι οποιαδήποτε εμφάνιση του αγίου, αλλά όσες έχουν σχέση αποκλειστικά με τις σκιώδεις παραστάσεις του Τραχωνίου.

Στο σπίτι και σε παρεκκλήσια υπήρξαν δάκρυα από κανονικά αγιογραφημένες (έστω και χάρτινες) εικόνες, και ίσως ήταν αληθινά. Δεν έπεται βέβαια ότι αναγκαστικά είναι εκ Θεού, και ότι προβάλλουν το μήνυμα που θέλουν οι άνθρωποι του Τραχωνίου. Υπάρχει και το θέατρο ...σκιών, καθώς και ολόκληρη παραφιλολογία που στήθηκε με βάση τα εκεί εμφανιζόμενα. Ειδικότερα να επισημάνουμε:

Από το βιβλίο του κ. Πέτρου Κόμπου (έκδοση Λιακόπουλου 2004):

Τα γεγονότα, όπως αναφέρει στη σελ. 19, κράτησαν από 14-4-1997 ως 11-3-1999, δηλ. περίπου δύο χρόνια. Σ' αυτά τα δύο χρόνια εμφανίζονταν σκιές στους τοίχους της οικίας της οδού Αθηνών 5, στο Τραχώνι της Λεμεσού της Κύπρου.

Οι σκιές αυτές θεωρήθηκαν ότι παρίσταναν αγιογραφικές παραστάσεις μεταβαλλόμενες με το χρόνο, και προφητικά μηνύματα. Άλλοτε εμφανίζονταν και άλλοτε χάνονταν. Πάντως και όταν εμφανίζονταν δεν ήταν σαφές τι απεικόνιζαν. Έπρεπε να χρησιμοποιηθεί φαντασία...

Η σκιά αριστερά λέει ο συγγραφέας ότι παριστάνει την ...Παναγία βρεφοκρατούσα...

Είναι η πρώτη σκιώδης φιγούρα που εμφανίσθηκε, (14-4-1997, 8 π.μ.) όταν ο κάτοικος του σπιτιού αφού είδε την προηγούμενη ημέρα μία (κανονική) εικόνα της Παναγίας να δακρύζει, θέλησε να συμβεί "κάτι" για να το μάθουν και άλλοι...

Στις 21-6-1997 εμφανίζεται αυτή η μορφή του χάρτη της Κύπρου, με την γραμμή του Αττίλα, και τις ημερομηνίες (;) 9 7 1974, και 9.7.1999.

Ο ερμηνευτής (π. Μιχάλης), λέγει ο συγγραφέας ότι, είπε πως η πρώτη αφορούσε το πότε δόθηκε η εντολή του πραξικοπήματος, και η δεύτερη **πότε θα επέμβει το ξανθό γένος...** (καθυστέρησε ήδη 8 χρόνια)...

Η διπλανή σκιά είναι εικόνα των αγίων Ισαποστόλων Κων/νου και Ελένης, λείει το βιβλίο στη σελ. 35.

Και για να έχετε και αφορμή περιπλανήσεων με τη φαντασία σας, δόθηκε πιο κάτω και το 3. 40

Τι είναι αυτό; **Οτιδήποτε, αρκεί να χάνετε τον καιρό σας μαζί του!**

Εν τω μεταξύ εικόνες σε κοντινά εξωκλήσια δάκρυσαν (σελ.36), αλλά αυτό θεωρήθηκε επιβεβαίωση αυθεντικότητας των σκιωδών φαινομένων...

Κατά διαστήματα κάποια υγρά έρρεαν από τους τοίχους, αλλά οι ένοικοι της οικίας και οι περίεργοι επισκέπτες δεν γνωρίζουν ότι τα πονηρά πνεύματα έχουν τη δυνατότητα, αν τους το επιτρέψει η υπερβολική ευπιστία μας και ο εγωϊσμός, να κάνουν κάτι τέτοιο. Αυτό είναι γνωστό ότι γίνεται πχ από ινδουϊστικές "θεότητες" συνήθως με γάλα.

Δείτε πχ <http://www.crystalinks.com/milkmiracle.html> ή αποθηκ. σελ. (αγγλικά)

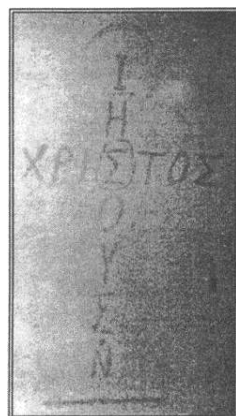

Εμφανίζουν στις περιοχές αυτές της μεγάλης στέρξης λίγες σταγόνες γάλα να τρέχει από κάποιο άγαλμα και αυτό θεωρείται θαύμα. Βέβαια δεν είναι συνηθισμένο γεγονός, καταλέγεται στα paranormal από τις διάφορες ομάδες συζητήσεων του internet, αλλά για μας δεν είναι εκ Θεού, είναι δαιμονικό. Μάλιστα δείχνει αφ' ενός την αδυναμία των δαιμόνων να δώσουν πολύ γάλα για να χορτάσουν τους πεινασμένους, και αφ' ετέρου την κακία τους που επιμένουν να καθηλώνουν το νου του κόσμου στο υλικό πεδίο για να αναμένει φανταστικές υλικές δωρεές, και έτσι το αποπροσανατολίζουν από τον αληθινό Θεό. Μάλιστα μπορούν να κάνουν το «θαύμα» και κατά αντίθετο τρόπο: Να εξαφανίζουν το γάλα! Οι μη έχοντες γνώση θεωρούν αρκετές αυτές τις δαιμονικές επιδείξεις για να συγκαταλέξουν τον Ινδουϊσμό στις θρησκείες που γίνονται "θαύματα"! **Δεξιά αγαλματάκι που πίνει γάλα με το κουτάλι**, όπως έγραψαν οι ειδήσεις. Πχ. forbes.com (21-8-2006). Το φαινόμενο αυτό συνέβη συγχρόνως σε πολλές πόλεις του κόσμου. Τα μαρμάρινα αγαλματάκια "έπιναν" δηλ. εξαφάνιζαν το γάλα με σκορ 1 λίτρο το 24ωρο!

Και συνεχίζοντας για το Τραχώνι: Το σκιώδες κατασκεύασμα της διπλανής φωτογραφίας είναι κατά τα λεγόμενα του βιβλίου (σελ. 67), η Αγία Σοφία Κωνσταντινουπόλεως...

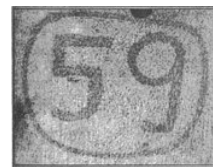
Μέσα στη σκιώδη παράσταση απροσδιόριστα σύμβολα εμφανίζονται, πέραν των Α.Σ.Κ ... (το Κ δεν έχει τελεία).

Αριστερά δύο ακόμη σκιές με ...θείο νόημα (σελ.70).

Το ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ γράφεται:

ΙΗ(Σ)ΟΥΣ.Ν ΧΡΙ(Σ)ΤΟΣ αλλά αυτό δεν θεωρείται παραποίηση από τους θαμώνες των σκιερών οραμάτων... Το ίδιο και ο Σταυρός που γέρνει και ενώνεται στην πάνω μεριά του με κάτι σαν Θ.

(σελ.63, 65)

Άνω μαθηματικές εξισώσεις μοντέρνου τύπου. Περιέχουν, εκτός των αριθμών και του ίσον, σύμβολα που προτείνονται από τα σύγχρονα κινητά για να κερδίζουν οι εταιρίες από τις μονάδες που καταναλίσκονται για τις διασκεδαστικές παιδικές επικοινωνίες! Μάτι, αυτά και χείλια, μπαίνουν στην ...υπερβατική αυτή εξίσωση.

Στη σελ. 65 διαβάζουμε ότι ο κ. Γ. Ιωάννου, ιδιοκτήτης της οικίας των σκιωδών οραμάτων, αφού έλαβε εντολή από τον θεωρούμενο σαν Άγιο Γεώργιο τον Χοζεβίτη να νηστέψει 59 ημέρες, το σκέφθηκε αρκετά, και απεφάσισε ότι το 29,5 που του ερχόταν στο μυαλό, επειδή είναι το μισό του 59, σήμαινε ότι θα έπρεπε να νηστέψει τόσο δηλ. το μισό καιρό, και μάλιστα επειδή "σκέφτηκε ότι του είπε 59 ημίωρα αντί ημέρες" τελικά σαν έξυπνος που ήταν κλείστηκε για 29,5 ώρες στο δωμάτιό του! Δηλ. άντε να πείσει, όποιος κι αν ήταν, ο εμφανιζόμενος σαν Άγιος Γεώργιος Χοζεβίτης, ένα καλοφαγά Κύπριο να νηστέψει για 59 ημέρες!! Στα υπόλοιπα κάνουμε ανεξέταστη υπακοή, αλλά στο φαγητό χρειάζεται επανερμηνεία της εντολής!!

Τα πράγματα όμως σοβαρεύουν πολύ, όταν μαθαίνουμε από τη σελ. 65, ότι ακόμη και τα άγια Ποτήρια αποκτούν στις σκιαγραφίες του Τραχωνίου μια αντίστροφη λειτουργία από τη γνωστή μας της Θείας Μεταλήψεως. Γράφεται δηλαδή:

«Από το ιερό σύμβολο του Αγίου Ποτηρίου, το οποίο βρίσκεται στο νότιο τοίχο του σαλονιού, ανάβλυσε θείο Νάμα. Τα πέντε τελευταία από τα πιο πάνω συμβάντα τα είχε δει πρώτη η σύζυγος του κ. Γ. Ιωάννου και τον ειδοποίησε τηλεφωνικώς.

Την ίδια μέρα ο κ. Γιώργος Καπάταης πληροφόρησε τον κ. Γ. Ιωάννου για ένα περιστατικό, το οποίο είχε συμβεί το πρωί στα Ιεροσόλυμα. Συγκεκριμένα, ο π. Πανάρετος, ηγούμενος της Ιεράς Μονής Παναγίας Ιεροσολύμων, λειτουργούσε παρόντος και του μοναχού Γεωργίου και αρκετών πιστών. Τη στιγμή που βγήκε από το Ιερό Βήμα, έχοντας το Άγιο Ποτήριο στα χέρια του, το ένιωσε να ζεσταίνεται κατά ανεξήγητο τρόπο. Ακολούθως άρχισε να ξεχειλίζει μέσα από αυτό η Θεία Κοινωνία και να ρέει στο πάτωμα!!!

Έγινε δηλαδή στην πράξη αυτό που συμβολικά συνέβηκε αρκετές φορές με το Άγιο Ποτήριο και τη λογισμένη πλευρά του Εσταυρωμένου στους τοίχους της Εικονιζόμενης Προφητείας στο Τραχώνι».

Είναι γνωστό στους Χριστιανούς ότι δεν υπάρχει τίποτα αγιότερο πάνω στη Γη από το ίδιο το σώμα και αίμα του Κυρίου Ιησού Χριστού, το οποίο προσφέρεται μυστηριακά στους πιστούς. Συνεπώς είναι όχι άξιο καυχήσεως, αλλά μεγίστης λύπης το να συμβαίνει ένα φαινόμενο όπως το πριν περιγραφόμενο. Δεν μπορούμε κατά κανένα τρόπο να δεχθούμε θριαμβολογίες για το ότι "προβλέφθηκε" αυτό από τις παραστάσεις του Τραχωνίου.

Αν το εξετάσουμε λεπτομερέστερα, θα πρέπει να διακρίνουμε τις εξής περιπτώσεις:

1ον. Αυτό το περιστατικό είναι πλαστό, ή

2ον. είναι γεγονός που το αντιλήφθηκαν, χωρίς παραισθήσεις, πολλά άτομα.

Αν θεωρήσουμε ότι συνέβη το 2ο, τότε πρέπει να διακρίνουμε είτε α' ανθρώπινο λάθος, είτε β' θαυμαστό υπερφυσικό σημείο.

Υπάρχει περίπτωση να συμβαίνει το α', να έχει παρεμβληθεί ανθρώπινη αμέλεια, πχ. κατά την κατασκευή του νάματος. Επειδή αρκετές φορές χρησιμοποιείται η μέθοδος το νάμα να

παρασκευάζεται από μούστο που έχει σταματήσει τεχνητά το βράσιμό του για να έχει πιο γλυκιά γεύση και λιγότερο οινόπνευμα, μπορεί στο συγκεκριμένο γεγονός να έγινε ξαφνική επανέναρξη της ζύμωσης από την προσθήκη του ζέοντος ύδατος, ή και από την υψηλή θερμοκρασία, υγρασία ή άλλες ευνοϊκές συνθήκες του περιβάλλοντος που επέδρασαν τότε, επιπρόσθετα από το γεγονός ότι το Άγιο Ποτήριο μπορεί να ήταν εξαιρετικά γεμάτο. Σ' αυτή την περίπτωση υπάρχει μεγάλη ευθύνη όσων συνέβαλλαν με την αμέλειά τους να συμβεί αυτό το προσβλητικό στο Χριστό μας γεγονός. Οπωσδήποτε δεν μπορούμε να πούμε ότι το προέβλεπε και το πρόβαλλε κάποια εκ Θεού παράσταση, σαν να καυχόταν γι' αυτό, όπως υποστηρίζουν οι φιλικά διακείμενοι στο θέατρο σκιών του Τραχωνίου...

Αν θεωρήσουμε (β'), ότι πρόκειται για θαυμαστό σημείο, τότε πρέπει να εξετάσουμε τι ακριβώς έγινε. Αν πχ αυτό που χύθηκε στα Ιεροσόλυμα θεωρήσουμε ότι είναι σώμα και αίμα Χριστού, όμως τότε οπωσδήποτε δεν έγινε θαύμα, αλλά υπήρξε εγκληματική αμέλεια. Πέφτουμε στην προηγούμενη περίπτωση, επειδή καταλήγομε σε άτοπο συμπέρασμα. Είναι δηλ. αδύνατον ο ίδιος ο Κύριος να θελήσει να χυθεί το τιμιότατο σώμα και αίμα του, για να μας δώσει δήθεν κάποιο σημάδι. Τα σημάδια προειδοποιούν για να μην πέσουμε σε παραπτώματα. Δεν δημιουργούν παραπτώματα, και μάλιστα όταν τα σημάδια είναι θεϊκά!

Ο παπά Μιχάλης βέβαια δεν το πρόσεξε αυτό, και έδωσε (σελ. 145) μια δικιά του εξήγηση σύμφωνα με την οποία "η ροή του Θείου Νάματος από το ιερό σύμβολο του Αγίου Ποτηρίου υποδηλώνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι πληγωμένος. Είναι συνάμα και οργή Θεού και πρέπει να μετανοήσουμε". Αλλά έτσι θεωρεί τη βεβήλωση του "Θείου Νάματος", για να μην πει σώματος και αίματος Χριστού, ένα **σημάδι** μετανοίας... Είναι απολύτως αδύνατον ο ίδιος ο Κύριος να κάνει κάτι τέτοιο. Η εκκλησία έχει αυστηρές ποινές για όσους από αμέλεια συνεργήσουν στη βεβήλωση αυτή. **Όσοι όμως ζωγράφιζαν τέτοιες σκιές στο σπίτι του Τραχωνίου (άνθρωποι ή πνεύματα) δεν είχαν καμιά διάθεση ευλαβείας, αναπαριστάνοντας ακριβώς βλάσφημες παραστάσεις, οι οποίες εξωραϊζόνταν από τους ερμηνευτές,** και κυρίως τον παπά Μιχάλη.

Ας επανέλθουμε στα Ιεροσόλυμα, και ας θεωρήσουμε ότι αυτό που χύθηκε από το Άγιο Ποτήριο δεν είναι θεία κοινωνία, δηλ. δεν υπήρξε μετουσίωση σε σώμα και αίμα Χριστού, ο Θεός δεν ενήργησε τη μετουσίωση. Αυτό όμως είναι πρωτοφανές, και δείχνει αποδοκιμασία, οπωσδήποτε όχι στο ίδιο το Μυστήριο, αλλά στους τελούντες. Και μάλιστα τέτοιου είδους αποδοκιμασία δεν γίνεται για οποιαδήποτε παραπτώματα, παρά μόνο όταν ο ιερέας έχει πέσει σε αίρεση! Τότε γιατί η θριαμβολογία ότι αυτό προβλεπότανε από τις φιγούρες του Τραχωνίου; Δεν είναι μια κακόβουλη καύχηση αυτή; Αν οι ιερείς θαυμαστές των σκιών του Τραχωνίου αποδοκιμάζονται κάποτε τόσο ώστε ούτε τη θεία λειτουργία δεν μπορούν να τελειώσουν, τότε σε τι ωφελούν οι επιβεβαιώσεις από τις σκιαγραφίες του Τραχωνίου; **Επιβεβαιώνουν τη θεία καταφρόνηση;**

Δεν παίρνομε θέση στο τι ακριβώς συνέβη, αλλά όπως είδατε από την πάρα πάνω σύντομη ανάλυση, ότι και να έγινε στον π. Πανάρετο στα Ιεροσόλυμα, αυτό κατά κανένα τρόπο δεν έπρεπε να περιέχεται στις φιγούρες, ούτε και να αποτελεί καύχημα των ανθρώπων του σπιτιού των σκιωδών φαινομένων στο Τραχώνι της Κύπρου.

Πέρα από το γεγονός ότι **οι κακοσηματισμένες σκιές, από μόνες τους υποβιβάζουν τα ιερά της Ορθοδοξίας** (πρόσωπα, αντικείμενα, και σύμβολα) **σε επίπεδο θεάτρου σκιών** (πολύ κατώτερης ποιότητας του Καραγκιόζη), επιτρέπουν να δεισδύουν και σύμβολα ημι-ορατής απεικόνισης και αγνώστου πνευματικής προέλευσης...

Είναι από παλιά γνωστό (μπορείται να το δείτε πχ στο βίο του Αγίου Ανδρέα του δια Χριστόν Σαλού), ότι οι μάγοι θέλοντας να απομακρύνουν την αγιαστική χάρη από εικόνες ή άλλα ιερά αντικείμενα, έβαζαν κρυφά σ' αυτές ακαθαρσίες, σατανικά σύμβολα κλπ. Έπειτα τις έδιναν στους Χριστιανούς οι οποίοι ενόμιζαν ότι έχουν φύλαξη από αυτές, αλλά, με το να μην υπάρχει τέτοια, βρισκόντουσαν υπό την εξουσία του μάγου και την επήρεια των πονηρών πνευμάτων που αυτός έστελνε. Μέσα στις σκιές του Τραχωνίου χωράει χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια οποιοδήποτε πονηρό

σύμβολο χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος αφού όλα βρίσκονται μέσα στο σκοτάδι...

Οι αληθινές εικόνες κλαίνε γι' αυτό, αλλά οι άνθρωποι του σπιτιού νομίζουν το αντίθετο: ότι επιβεβαιώνουν την αυθεντικότητα των εκεί οραμάτων...

Από τον συγγραφέα στις σελ. 142-3 αναγράφεται: "Προσωπική μου άποψη είναι ότι ο π. **Μιχαήλ και ο Μητροπολίτης Χρυσάνθος είναι τύποι των δύο μαρτύρων της Αποκάλυψης**. Πράγματι και οι δύο ομολόγησαν και εξέφρασαν με παρρησία την πεποίθησή τους ότι η εικονιζόμενη Προφητεία στο σπίτι του κ. Ιωάννου είναι εκ Θεού. Έδωσαν συνεπώς τη δική τους μαρτυρία. Ως γνωστόν αντί να βασανιστούν και να φονευθούν, δοκιμάστηκαν και χλευάστηκαν ο καθένας με το δικό του τρόπο. Αν τώρα θα μαρτυρήσουν και στην κυριολεξία μελλοντικά, δεδομένου ότι ο Αντίχριστος θα εμφανιστεί λίγο μετά την ανάδειξη του Αγίου Βασιλέα Ιωάννη, αυτό μόνο ο Θεός το γνωρίζει".

Εδώ δηλ. επειδή έχουμε ευνοϊκή μαρτυρία για τις σκιές - μουντζούρες στο σπίτι του Τραχωνίου από τον π. Μιχαήλ και τον τ. μητροπολίτη Χρυσάνθο, αυτό αρκεί για να τους καταστήσει Μάρτυρες, τύπους των δύο μαρτύρων της Αποκάλυψης!

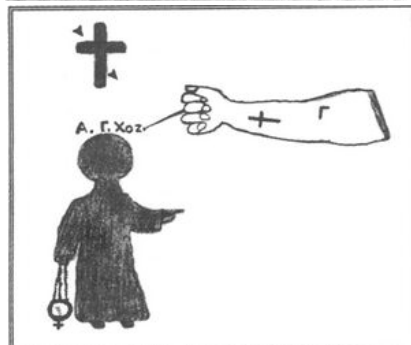
Αντί να μάχονται τον Αντίχριστο προβάλλουν τη νέα θρησκευτικότητα, την οδηγούμενη από σκιές, που από μόνη της αποτελεί πλάνη του Αντιχρίστου. Παρόλα αυτά θεωρείται ότι είναι όμοιοι με τους δύο αγίους που στέκονται ενώπιον του Κυρίου της Γης, τους οποίους οι Γραφές χαρακτηρίζουν «αι δύο ελαίαι και αι δύο λυχνίαι αι ενώπιον του Κυρίου της Γης εστώσαι» που φονεύονται από τον έσχατο Αντίχριστο... (βλ. Αποκάλυψη ΙΑ-4, και προφ. Ζαχαρία Δ-14)

Αριστερά ο "**Μάρτυρας**" των σκιωδών οραμάτων παπά Μιχάλης. Η μαρτυρία του όπως βλέπεται έχει επιβραβευθεί με κάποιου είδους (σκιερό κι' αυτό!) στεφάνι που τον εμφανίζει, προ του τέλους του, σαν Άγιο... Ποιος το σκέφτηκε, και το σχεδίασε κι όλας στο σπίτι του Τραχωνίου; Ήταν πνεύμα; Ναι, αλλά τα αγαθά πνεύματα (άγγελοι) δεν μας έχουν συνηθίσει σε τέτοιες στραβοτιμονιές...

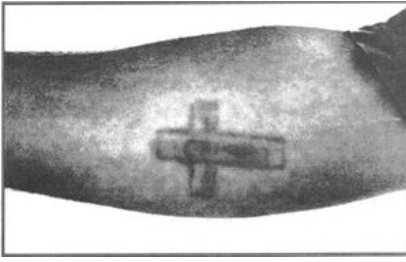

Καθαρισμένη, τεχνητά, φιγούρα της σελ. 144 που αναφέρει: "**Οι δύο ρασοφόροι μάρτυρες της Εικονιζόμενης Προφητείας**".

Εννοεί τον π. Μιχάλη Χατζή, και τον τ. μητροπολίτη Χρυσάνθο. Ο μητροπολίτης δεν τα είπε ως φαίνεται αρκετά καλά για να του βάλλουν και αυτού ...σκοτο-στέφανο!

"Ο ανδρικός αυτός βραχίονας του δεξιού χεριού σαφώς συμβολίζει το δεξί χέρι του κ. Γ. Ιωάννου, στο οποίο είχε εμφανισθεί 4 φορές σταυρός με το αίμα του υποδερμίως". Αυτά μας λέει η σελ. 166. Παρατηρούμε τα περίεργα βελάκια διαγωνίως του άνω αριστ. σταυρού, τη γραμμή μεταξύ χεριού - γραμμάτων Α. Γ. Χοζ, το θυμιατήρι ή και σήμα της Αφροδίτης... κλπ. Κατά τα γραφόμενα, 35 φορές ο "άγιος Γεώργιος ο Χοζεβίτης" εμφανίσθηκε στον κ. Ιωάννου (ιδιοκτήτη της οικίας στο Τραχώνι).

Αριστερά το χέρι του κ. Ιωάννου με τον σχηματισθέντα σταυρό, και μέσα κάτι σαν τον Εσταυρωμένο (σελ. 167). Αυτά θυμίζουν τις στιγματίστριες και στιγματιστές της παπικής εκκλησίας, που εκφράζουν ένα είδος **αφηνιασμένης και προκλητικής θρησκευτικότητας**, που δεν γίνεται δεκτό σαν ευσεβές από τους Ορθοδόξους. Πίσω από αυτό κρύβεται ο εγωϊσμός των ατόμων που θέλουν να προβάλλουν στους άλλους την "πνευματικότητά" τους, και γι' αυτό εμπαίζονται από τους δαίμονες...

Εξηγήσαμε στον "Επίτομο" υπό ΛΜΔ (βλ. http://www.imdleio.gr/html/2_epitomos_parts.htm), ότι ο εγκλωβισμένος στη Νέα Εποχή και στα εμβλήματά της Σταυρός, **δεν έχει τη δύναμη του Χριστού**, αλλά αντίθετα εγκαταλειμμένος από τη χάρη του Θεού είναι ένα κενό σύμβολο, ένα σύμβολο με γεωμετρική, ιστορική ή αρχαιολογική έστω σημασία, αλλά χωρίς τη γνωστή του δύναμη.

Ο Σταυρός είναι το αήτητο τρόπαιο του Χριστού, αλλά γι' αυτούς που τον κατέχουν ευλαβικά και τον τιμούν. **Υπό την πνευματική κηδεμονία όμως των πανθειστικών, αθειστικών, καλυμμένα δαιμονικών ή πολύ περισσότερο φανερά Αντιχρίστων ιδεολογιών και κινημάτων, αρνείται να δείξει τη δύναμή του.** Διότι «τις κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ»; (Β' Κορ. ΣΤ-14).

Ας μην νομίζουν όσοι είδαν αυτά που φαινότουσαν σαν "ιερά σύμβολα" και "εικόνες" του Τραχωνίου ότι αυτά είναι οπωσδήποτε θεϊκά επειδή περιέχονται και σταυροί σ' αυτά ή εικόνες. **Αν υπήρξε κάποιο πάθος ανεξομολόγητο ή σημαντικό αμάρτημα, ειδικά η χρήση μαγείας, πριν ή και παράλληλα με τις εμφανίσεις των σκιών, από κάποιον από τους ανθρώπους του σπιτιού της οδού Αθηνών 5 στο Τραχώνι, τότε όλα είναι πιθανά...**

Μπορούσαν να συμβούν όλα αυτά τα φαινόμενα και χωρίς να θελήσει ο ιδιοκτήτης του σπιτιού **"να συμβεί κάτι για να το μάθουν και άλλοι..."** Όμως όταν δεν ταπεινωνόμαστε από μόνοι μας, επιτρέπει ο Θεός να ταπεινωθούμε από τα γεγονότα... Επιτρέπει να εξελιχθούν μέχρις ενός σημείου όπως περίπου τα θέλουμε, για να αντιληφθούμε και μόνοι μας ότι δεν μας αναπαύουν πνευματικά, απλά μας αποκοιμίζουν ή αποπροσανατολίζουν. Αν το συνειδητοποιήσουμε αυτό, τότε μπορούμε να στραφούμε μέσα μας, να αναγνωρίσουμε τη σαπίλα που υπάρχει μισοξεχασμένη, και να ζητήσουμε από το Θεό μέσω του μυστηρίου της Εξομολογήσεως να απαλλαγούμε απ' αυτήν.

Στους ασκητές μοναχούς ιδιαίτερα, είναι πολύ συνηθισμένο να δέχονται διάφορους λογισμούς ή και οράματα που προσπαθούν να τους "κλέψουν" είτε από αριστερά (πχ αμέλεια, ραθυμία) είτε από δεξιά (πχ υπερηφάνεια, οίηση και τα όμοια). Μάλιστα αυτό συμβαίνει χωρίς να έχουν μεγάλα αμαρτήματα ανεξομολόγητα, μόνο από την ύπαρξη μέσα τους κάποιου πάθους σε ημιλανθάνουσα κατάσταση. Αυτό πάντως δεν είναι το κατ' εξοχήν κακό. Το κακό είναι να κρύβουμε το πάθος αποσπώντας την προσοχή μας απ' αυτό, και μη φανερώνοντάς το μέσω κάποιου πνευματικού στο Χριστό.

Τότε τα οράματα και οι λογισμοί πληθαίνουν, αλλά δεν είναι εκ Θεού. **Από φιλανθρωπία ο Κύριος επιτρέπει κάτι να μην ταιριάζει στο όλο σκηνικό των λογισμών ή οραμάτων μας, για να μας δώσει διέξοδο διαφυγής από την πλάνη.** Πχ. λέγεται για ένα μοναχό που τον οδηγούσαν στο γκρεμό οι σαν άγγελοι εμφανιζόμενοι δαίμονες, προτρέποντάς τον να προχωρήσει για να προσκυνήσει τον "Χριστό", ότι στο εμφανισθέν όραμα ο Άγιος Σπυρίδων είχε δύο μικρά κέρατα, τα οποία βλέποντας ο μοναχός και κάνοντας το σταυρό του μόλις σώθηκε. Πολλές φορές επίσης τα πρόσωπα των "αγίων" φαίνονται σκοτεινά, κοκκινωπά, ή με άλλες ατέλειες που δεν τους ταιριάζουν. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, απέδειξε δαιμονικά τα οράματα του Βαρλαάμ, τα οποία ο τελευταίος ενόμιζε θεοπτίες, μεταξύ άλλων επισημαίνων ότι το φως που έβλεπε ο Βαρλαάμ ήταν όχι λευκό, αλλά κοκκινωπής απόχρωσης.

Στην περίπτωση του Τραχωνίου **όλες οι εμφανίσεις των "ιερών" μορφών ήταν σε απαράδεκτα μουτζουρωμένη και σκιώδη μορφή.** Δεν έπρεπε αυτό να προσεχθεί από τους

παρατηρητές των φαινομένων; Αλλά επίσης δεν προσέχθηκε και δεν αξιολογήθηκε η σχεδόν εμπαικτική ποιότητα σχεδίασης των θεωρουμένων ως ιερών μορφών. Η μέθοδος αυτή εμπαιγμού χαρακτηρίζεται από τον αείμνηστο αρχιμανδρίτη Χαράλαμπο Βασιλόπουλο σε βιβλίο του, σαν γκαντζουφισμός. Όμοια χαρακτηρίσαμε και εμείς τον μετά την 2α Βατικανή Σύνοδο κυρτό σταυρό του Βατικανού (βλ. Επίτομο υπό ΛΜΔ: http://www.imdleio.gr/html/2_epitomos_parts.htm).

Στο Άγιον Όρος, αλλά και αλλού, υπάρχουν **αχειροποίητες εικόνες**. Ας δουν κάποια από αυτές οι του Τραχωνίου για να καταλάβουν τη διαφορά. Αυτές όχι μόνο δεν υστερούν τεχνικά, αλλά και υπερέρχουν όσων έγιναν από ανθρώπινο χέρι...

Οι σκιές του Τραχωνίου ονομάζονται "Εικονιζόμενη Προφητεία". Από ότι είδαμε πριν η λέξη **"Εικονιζόμενη"** δεν περιγράφει με το νόημά της τα εκεί φαινόμενα. Οι μουτζουρο-σκιές, που και σαν τέτοιες είναι κακοφτιαγμένες, δεν "εικονίζουν" κάτι σαφές και μάλιστα ιερό. **Αραγε όμως υπάρχει Προφητεία στα σκιάδη μηνύματα;**

Είναι πάρα πολλές οι τοποθετήσεις των ανθρώπων του Τραχωνίου πάνω στα προφητικά θέματα. Και γι' αυτά της Κων/λεως, και για όσα αναφέρονται στον Αντίχριστο. Δεν είναι εύκολο να αναφερθεί κάποιος σ' όλα αυτά και να παραθέσει τη γνώμη του και τη γνώμη των Πατέρων, διότι θα χρειαζόταν να γραφούν πολλά βιβλία. Μόνο σε λίγα σημεία, σαν παράδειγμα, αναφερόμαστε:

Από την αρχή του βιβλίου αναφέρεται σαν "χρονικό ορόσημο" που θα ξεκινήσουν τα γεγονότα, η 9-7-1999. Από τότε και μετά έπρεπε να αρχίσουν τα θαυμαστά γεγονότα για την Αναλαμπή της Ορθοδοξίας, η οποία βέβαια προβλέπεται προ πολλών αιώνων, από πολλούς Αγίους.

Η "προφητεία" του Τραχωνίου που μας βοηθάει όμως; ίσως στην προαναφερθείσα ημερομηνία που υποτίθεται ότι είναι αποκαλυπτική, διότι τα **"περιθώρια έχουν στενέψει δραματικά"**... Λόγω αυτής της δραματικότητας, ο εμφανισθείς το Νοέμβριο του 1998 στον κ. Ιωάννου "άγιος Γεώργιος Χοζεβίτης" προστάσει τα δύο βιβλία να τελειώσουν μέσα σε 44 ημέρες...

Σπουδαία θεωρείται και η χρονιά 2022... Αλλά ενώ το τέλος είναι το 2022 (σελ. 264), τα γεγονότα μας λένε 2 γραμμές πιο κάτω ότι θα διαδραματιστούν μέχρι το 2024... και "θα αρχίσουν να εκδηλώνονται φανερά από το 1999"... Παρακάτω θεωρεί την επέμβαση των "σατανο-κινούμενων" Νατοϊκών στην Γιουγκοσλαβία σαν σημάδι του ότι άρχισε να πραγματοποιείται η προφητεία του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού (σ' αυτό έχει δίκιο, μόνο όμως για την προφητεία του Αγίου Κοσμά), και τονίζει ότι το 2022 οριοθετεί το τέλος, αφού τότε **"ο προφητευόμενος Άγιος Βασιλεύς Ιωάννης θα ολοκληρώσει το πνευματικό του έργο. Τα δύο χρόνια μεταξύ 2022 και του 2024 θα προβεί σε γενική κάθαρση των αναξίων, αναδεικνύοντας ευσεβείς στα διάφορα αξιώματα"**... **"Το 2024 κάτω δεξιά του ιερού συμβόλου του παπύρου, σηματοδοτεί το τέλος της εικοσιπενταετίας 1999-2024 και την απαρχή της εποχής της αναλαμπής"**...! (σελ.266). Ασφαλώς όλα αυτά τα αλλόκοτα δεν θα μπορούσαν να τα φανταστούν αν δεν τους "βοηθούσαν" οι αλλόκοτες σκιαγραφίες...

Τι άγιος Βασιλεύς είναι αυτός που κάνει πνευματικό έργο τα χρόνια των "σατανο-κινούμενων" Νατοϊκών και το ολοκληρώνει δύο χρόνια πριν την Αναλαμπή...;!!! Τελικά είναι Βασιλιάς των Νατοϊκών πριν την Αναλαμπή, ή της Ορθοδοξίας την περίοδο της Αναλαμπής;; Ή μήπως θα μας πουν ότι είναι δυνατόν ο Βασιλιάς να δρα αοράτως (και μετά ορατώς) σαν να είναι τώρα πνεύμα που μετά θα γίνει Βασιλιάς;

Ο π. Μιχάλης ερμήνευσε την 9.7.1999 σαν ημερομηνία που θα επέμβει το Ξανθό γένος. Αυτό το τελευταίο διορθώθηκε από τον "άγιο Γεώργιο Χοζεβίτη", "ο οποίος διευκρίνισε ότι στις 9.7.1999 **θα παρθεί η απόφαση να επέμβει το Ξανθό γένος**"!!! (σελ. 146). Έχετε ξανακούσει να παίρνεται απόφαση πολεμικής επέμβασης, **8 χρόνια και περισσότερο ...πριν ξεκινήσει ο πόλεμος**;!!! Μήπως σαν τους Ιαχωβάδες θα αρχίσουν να μας λένε **ότι έγινε ο πόλεμος αοράτως**;;...

Σε επόμενες σελίδες είναι φανερό ότι γίνεται προσπάθεια να ερμηνευθούν οι "σκιές" μέσω των Ορθοδόξων Προφητειών. Που ξέρετε, ίσως έτσι το σπίτι αυτό γίνει ...κέντρο της Ορθοδοξίας κατά τον παπά Μιχάλη, ή **κέντρο της κακοδοξίας** κατά τη γνώμη μας.

Είναι αναμενόμενο μετά τα ήδη εκτεθέντα να καταλάβετε ότι και τα υπόλοιπα προφητικά είναι

ανακάτεμα από αλήθειες και πλάνες, με αποκορύφωμα το ότι **ο Βασιλιάς αυτός θα κυβερνάει μαζί με τον Αντίχριστο για ένα διάστημα**, και ότι θα συντριβεί έτσι ο τελευταίος (σελ. 266), που αποτελεί φαντασιώδη και παραπλανητική ερμηνεία της Αποκαλύψεως.

Ο Αντίχριστος κατά την Αποκάλυψη μία ώρα λαμβάνει εξουσία μαζί με τους 10 βασιλείς. **Δεν λαμβάνει εξουσία μαζί με τον ευσεβή Βασιλιά**, διότι αυτοί οι δέκα μίαν γνώμην έχουν και την εξουσία τους παραχωρούν στον Αντίχριστο: **«...Ούτει μίαν γνώμην έχουσι, και την δύναμιν και την εξουσίαν αυτών τω θηρίω διδόασιν»**. (Αποκ. ΙΖ-13). Δεν θα υπάρχει λοιπόν ευσεβής Βασιλιάς που να κυβερνάει μαζί με τον Αντίχριστο. Ο Χριστός θα νικήσει τον Αντίχριστο, αλλά οι τότε πιστοί θα υποστούν τα πάνδεινα κατά τα έτη της εξουσίας του. Διότι μέσα στον Αντίχριστο θα κατοικεί ο ίδιος ο Σατανάς, και λόγω της αμετανοήτου διαθέσως του κόσμου θα του δοθεί εξουσία παγκόσμια, κατά παραχώρηση Θεού, παρά την αντίδραση των τότε Χριστιανών (αγίων):

«...και εδόθη αυτώ πόλεμον ποιήσαι μετά των αγίων και νικήσαι αυτούς, και εδόθη αυτώ εξουσία επί πάσαν φυλήν και λαόν και γλώσσαν και έθνος». (Αποκ. ΙΓ-7).

Τον Αντίχριστο δεν θα τον καταργήσει άλλος ηγέτης εγκόσμιος, επομένως ούτε ο ευσεβής Βασιλιάς που εξάλλου δεν θα ζει τότε, αλλά ο ίδιος ο Κύριος ερχόμενος κατά τη 2α Παρουσία Του, όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος: «και τότε αποκαλυφθήσεται ο άνομος (Αντίχριστος), ον ο Κύριος αναλώσει τω πνεύματι του στόματος αυτού και **καταργήσει τη επιφανεία της παρουσίας αυτού**». (Β' Θεσ. Β-8).

Αυτά για να καταλάβετε πόσο μπερδεύτηκαν οι άνθρωποι του Τραχωνίου από τις σκιώδεις παραστάσεις, και με τι επιπολαιότητα τα ανακατεύουν όλα, γράφοντας βιβλία για να μπερδέψουν κι άλλους, κατόπιν υπόδειξης του **"Α. Γ. xoz."**, ή "Αγίου Ιωάννου Χοζεβίτη"!!!

Προσοχή λοιπόν. Το να έχουμε κάποια γνώμη πλανημένη αλλά να την κρατάμε για τον εαυτό μας, δεν είναι τόσο εφάμαρτο όσο να εξαπλώνουμε την πλάνη παριστάνοντας το σκότος σαν φως. Είναι καιρός όσοι έμειναν ακόμη να πιστεύουν ...στις σκίες να σοβαρευθούν και να απομακρυνθούν απ' αυτές, ερχόμενοι προς το ανόθευτο φως του Χριστού που υπάρχει στους Ορθοδόξους Πατέρες οι οποίοι είναι όλοι φως, διότι σκοτάδι (είτε λίγο είτε πολύ) και φως δεν μπορούν να συνυπάρχουν: **«ότι ο Θεός φως έστι και σκοτία εν αυτώ ουκ έστιν ουδεμία»**.

Αν αναρωτηθούμε από πότε τα φαινόμενα άρχισαν να **μην** είναι εκ Θεού, νομίζω η απάντηση είναι: **από την αρχή** που ξεκίνησαν οι εμφανίσεις σκιών και "αγίων" που τις επιβεβαίωναν. Από τότε έχουμε την παραπληροφόρηση προκειμένου ει δυνατόν **να στηθεί μέσω των σκιών, το νέο κέντρο της παρα - Ορθοδοξίας στο Τραχώνι**.

Ένα άλλο ερώτημα είναι αν οι άνθρωποι που είναι μ' αυτά μπερδεμένοι είναι δυνατόν να αντιληφθούν ότι βρίσκονται όχι σε κατάσταση Ορθοδοξίας, αλλά τεχνητά εμφανιζόμενης μέσω σκιερών οραμάτων Ορθοδοξίας, δηλ. για να χρησιμοποιήσουμε μια σύγχρονη έκφραση, **σε virtual Ορθοδοξία ...χωρίς reality όμως!**

Αντί επ' αυτού να απαντήσουμε θεωρητικά, ας αρκεσθούμε να αναφέρουμε σαν απαραίτητη προϋπόθεση την ανάγκη μεσολάβησης ενός καλού πνευματικού και να δούμε (στο τέλος της ανάλυσης αυτής) ένα παράδειγμα από τη ζωή του π. Σάββα, του διάσημου Αγιορείτη πνευματικού (+1908), και επί πλέον συμπλήρωμα υπό ΛΜΔ.

Να αναφέρουμε λίγα και για το β' βιβλίο (ο καιρός γαρ εγγύς + 2), το οποίο έχει σαν συγγραφέα τον **κ. Λιακόπουλο**, και είναι έκδοσης 2005:

Κατ' αρχήν ο κ. Λιακόπουλος μπαίνει στην υπόθεση με ένα διαφορετικό τρόπο. Από τις εκδόσεις του διαφαίνεται μια έντονη τάση αναζήτησης, αλλά και μιας ανάλογης εμπορικής ικανότητας να προωθεί αγοραστικά τις ιδέες του. Η αναζήτηση της Αλήθειας είναι πολύ ωφέλιμη, και είναι μάλιστα απαραίτητο να ζητάμε για να μας δοθεί, κατά το λόγο του Κυρίου: «Αιτείτε, και δοθήσεται υμίν, ζητείτε, και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται υμίν» (Ματθ. Ζ-7). Πρέπει όμως να υπάρχει κάποια ιεράρχηση της αναζήτησης αυτής και των αποτελεσμάτων της, και θα περίμενε κανείς να φανεί αυτό

μέσα στην όλη δουλειά του κ. Λιακόπουλου. Αν η αλήθεια των προσωρινών πραγμάτων με τα οποία επίσης καταπιάνεται ο κ. Λιακόπουλος θεωρείται ίδιας περίπτωσης αξίας με των πνευματικών και αιωνίων, ή αν η αλήθεια των πνευματικών και αιωνίων μας ενδιαφέρει εφ' όσον μας συμφέρει υλικά, ή έστω πρωτίστως υλικά, τότε απλώς καλοπιάνομε τα φιλοζωικά αισθήματα του κόσμου αλλά δεν κάνουμε καθαρή αναζήτηση της Αλήθειας.

Διαβάζοντας το βιβλίο που προαναφέραμε αισθάνεσαι ένα ενθουσιασμό από τη μεριά του συγγραφέα, περίπου όπως είχα και εγώ (ΛΜΔ) παλιότερα με τους συμφοιτητές μου, ή αργότερα με συναδέλφους Μηχανικούς και άλλους φίλους σε ελεύθερες ώρες μετά τη δουλειά μας, όταν συζητούσαμε για να βρούμε την Αλήθεια για τα μυστήρια της ζωής. Όπως τότε είχαμε επί τάπητος τις διάφορες φιλοσοφίες, τα ρεύματα της μόδας (UFO, Νταϊνικεν, Νέα Εποχή, Ανατολικός μυστικισμός κλπ), αλλά και τις πανάρχαιες θρησκευτικές δοξασίες που έφταναν σε μας μέσω της Εκκλησίας και ιδιαίτερα μέσα από τη Βίβλο, όλα αυτά σε μια γενική και σχεδόν ανεπεξέργαστη μορφή, το ίδιο αισθάνομαι να βρίσκω και στα βιβλία του κ. Λιακόπουλου.

Από τα παρατιθέμενα κείμενα λείπει η αξιολόγηση με πνευματικά κριτήρια, από τη μεριά του συγγραφέα, που μάλλον θυσιάστηκε για εμπορικούς λόγους. Τα πνευματικά κείμενα της Ορθοδοξίας είναι έργα του Αγίου Πνεύματος, ενώ τα πνευματικά κείμενα των φιλοσοφιών (και αυτά όχι όλα), ακόμη και του αρχαίου Ελληνισμού, ήταν μόνο μια προετοιμασία για την υποδοχή της Αλήθειας του Ευαγγελίου του Κ. Ιησού Χριστού.

Υπάρχουν διάφορες αναφορές στο βιβλίο για την αφύπνιση των Ελλήνων, ή όπως αναφέρεται στο εξώφυλλο στην "**παγκόσμια κυριαρχία του Ελληνισμού**", και **νομίζει κανείς ότι προβάλλεται ένα είδος φυλετικής ανωτερότητας των Ελλήνων**, που για το λόγο αυτό είναι απαραίτητοι στον Κύριο και Θεό μας και χωρίς αυτούς δεν μπορεί να επιτελέσει το έργο του πάνω στη Γη...

Στην πραγματικότητα η δυναμικότητα της Ορθοδοξίας διαμόρφωσε στους κατατρεγμένους υπό τον Οθωμανικό ζυγό Ρωμιούς, ένα πολύ ανώτερο πνευματικό επίπεδο από αυτό των κατακτητών και έκανε έτσι αδύνατη την ανάμιξη όχι μόνο των ιδεών και των θρησκευτικών δοξασιών, αλλά και των ίδιων των φυλών. **Βλ. το εκπληκτικό ποσοστό καθαρότητας από: "ΚΑΘΑΡΟ ΤΟ DNA ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ"**

http://www.imdleo.gr/html/2006.htm#ΚΑΘΑΡΟ_ΤΟ_DNA_ΤΩΝ_ΕΛΛΗΝΩΝ

Μην ξεχνάμε λοιπόν ότι η Ορθοδοξία συντήρησε στα χρόνια της δουλείας, με τη διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας και των πνευματικών παραδόσεων της από χειρόγραφα των Μοναστηριών και εκκλησιών, τη Ρωμιοσύνη, ώστε να μείνει ανόθευτη, ακόμη και φυλετικά, **και όχι το αντίθετο. Δεν είναι φυλετική η διαφορά η οποία δίνει το προβάδισμα στους Έλληνες, αλλά αντίθετα η πνευματική ανωτερότητα των (συνειδητά) Ορθοδόξων Ρωμιών άφησε και αφήνει και στο γήινο πεδίο τη σφραγίδα της.** Προβάλλεται λοιπόν η αναλαμπή της Ορθοδοξίας, αλλά δεν πρέπει να θεωρείται κύριος μοχλός γι' αυτήν κάποια επίγεια ανωτερότητα των Ελλήνων.

Για την διερεύνηση που κάνει ο κ. Λιακόπουλος στο θέμα της αυθεντικότητας της "προφητείας" του Τραχωνίου, πρέπει να τονίσουμε ότι δεν γίνεται με πνευματικά κριτήρια, διότι ο ίδιος είναι πνευματικά απροετοίμαστος για κάτι τέτοιο, και οι άνθρωποι που συμβουλευθήκε δεν είχαν την απαιτούμενη γι' αυτά τα θέματα πείρα, από ότι φαίνεται από τα λεγόμενά τους. Μπορεί πχ να υπάρχει μαρτυρία ότι είδαν κάποιοι τα φαινόμενα στο σπίτι του Τραχωνίου, αλλά αυτό πολύ απέχει από το να αποδεικνύει ότι είναι και εκ Θεού. Για το θέμα αυτό ισχύουν και όσα γράψαμε προηγουμένως για το α' βιβλίο.

Στο εξώφυλλο του βιβλίου (και στη σελ. 138), βρίσκεται η απόδειξη σοβαρής έλλειψης διακρίσεως του συγγραφέα, που την "κόλλησε" προφανώς από τους ενθουσιώδεις οραματιστές του Τραχωνίου.

Το καύχημα της Ορθοδοξίας, η Αγία Σοφιά, δείχνεται στις σκιές του Τραχωνίου καρφωμένη με ένα κουζινομάχαιρο, αλλά επειδή αποφάνθηκαν πριν ότι τα οράματα αυτά είναι εκ Θεού, τότε και αυτό το απαράδεκτο γίνεται εξώφυλλο και περνάει σαν εκ του "Αρχαγγέλου Μιχαήλ"! Το είπε στον κ. Λιακόπουλο ο "γέροντας": «Μην ξεχάσεις να βάλεις στο εξώφυλλο την Αγία Σοφιά με το μαχαίρι καρφωμένο στο ιερό»!!! (σελ. 9)

Όπως το άγιο Ποτήριο παρίστανε βλάσφημα θείο νόμα να χύνεται στο έδαφος, έτσι και τώρα ένα ιερό κέντρο της Ορθοδοξίας κυριολεκτικά σφαγιάζεται από τους "αγίους" που εμφανίζονται στο Τραχώνι, και κανείς δεν καταλαβαίνει τον πρωτοφανή δαιμονισμό που εκδηλώνεται στα φαινόμενα αυτά. Ο εμφανιζόμενος "άγιος Γεώργιος Χοζεβίτης" διευκρίνισε ότι "εγλυκύνθησαν οι άγιοι". **Λοιπόν καταλαβαίνετε τι σόϊ άγιοι είναι αυτοί που γλυκαίνονται από το σφάξιμο σαν καρπούζι της Αγίας Σοφιάς...**

Στο βιβλίο επιχειρείται ερμηνεία βάσει Τραχωνίου, των ιερών βιβλίων της Αποκαλύψεως και των προφητειών της υπόλοιπης Βίβλου και των Πατέρων. Βέβαια δεν περιμένει κανείς να είναι επιτυχής, παρόλα αυτά ισχύει η καλή πρόθεση, αφού λέει: "δεχόμαστε μόνον αυτά που η επίσημη Εκκλησία και οι πατέρες μας λένε" (σελ. 235). Αξίζει όμως να σημειωθεί ότι στην ίδια σελίδα δεν δέχεται για τους «υιούς του Θεού» την ερμηνεία του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου ότι αυτοί είναι η ευσεβής γεννιά του Σηθ, ίσως όμως απλώς το αγνοεί.

Στις σελ. 239 - 240 αναφέρεται σε όντα που κατοικούν κάτω από τη Γη, για τα οποία αναφέρεται και στο βιβλίο του: "γιατί και πως ζουν ανάμεσά μας". Σαν βιβλική απόδειξη φέρνει το της Αποκαλύψεως: "και ανέβησαν επί το πλάτος της Γης"! Ελπίζω να μην κάνει ότι δεν ξέρει την συνήθη αυτή για τη Βίβλο φράση. Πχ. «Ως δε ανέβησαν οι αδελφοί αυτού, τότε και αυτός ανέβη εις την εορτήν» (1ω Ζ-10). Εννοείται ότι δεν ήταν στον κάτω κόσμο... Επίσης: «ανέβη φάσις τω χιλιάρχω της σπείρης ότι όλη συγκέχυται Ιερουσαλήμ» (Πρ. Κα-31). Και στην Παλαιά Διαθήκη: «Ιούδας ανέβη επί τους κείροντας τα πρόβατα αυτού... ο πενθερός σου αναβαίνει εις Θαμνά κείραι τα πρόβατα αυτού» (Γέν. Λη 12-13),

Επίσης οι αδελφοί του προς τον Ιωσήφ: «...συ δε είπας τοις παισί σου. Εάν μη καταβή ο αδελφός υμών ο νεώτερος μεθ' υμών, ου προσθήσεσθε ιδείν το πρόσωπόν μου. Εγένετο δε ηνικά ανέβημεν προς τον παίδα σου πατέρα ημών...» (Γέν. Μδ 23-24). Μιλάνε δηλ. για ταξίδια Αιγύπτου - Χαναάν. Και άλλα πολλά παραδείγματα υπάρχουν που, όπως και σ' εμάς, χρησιμοποιείται ο όρος ανέβασμα ή κατέβασμα για μετακινήσεις. Και σήμερα λέμε: Ανέβηκα στη Θεσσαλονίκη, θα κατέβω στην Πάτρα κ.ο.κ. Και με την έννοια του γεωγραφικού πλάτους που έχουμε σήμερα υπάρχει μεγαλύτερο ή μικρότερο σε σχέση με τη θέση μας πάνω στην επιφάνεια του πλανήτη. Δηλαδή ακριβολογώντας μπορούμε να πούμε ότι ανεβαίνουμε όταν από πλάτος 20 μοιρών πηγαίνουμε σε πλάτος 40 μοιρών. Καμμία λοιπόν ανάγκη δεν υπάρχει για όντα που ζουν κάτω από την γήϊνη επιφάνεια, που ξέφυγαν μάλιστα μερικά και είναι πάνω στη Γη, και άλλα εμπορικά βέβαια σενάρια... Όσο για τον Άγιο Ανδρέα τον δια Χριστόν Σαλό υπάρχει υπόμνημα (υπό ΛΜΔ) στο κείμενο της προφητείας του, όπου επεξηγείται ότι δεν ήταν οι υλικές πύλες αλλά η συγκατάνευση του Θεού στο αίτημα του Αλεξάνδρου, που περιόρισε τα βδελυρά έθνη, βορειότερα, όχι κάτω από τη Γη...

Το να προχειρολογεί κάποιος σε τόσο πολύ σπουδαία θέματα όπως της Βίβλου, δεν είναι κάτι που δεν έχει το πνευματικό του κόστος. Η πνευματική παραπλάνηση μπορεί να ξεκινήσει μέσα από τα Βιβλικά κείμενα, με σταδιακή αλλοίωση των νοημάτων τους, όπως κάνουν οι αιρετικοί. Χρειάζεται προσοχή για να μην κοινωνεί ξένων αμαρτημάτων όποιος απευθύνεται στο κοινό χρησιμοποιώντας

απαράδεκτες πηγές όπως αυτή του Τραχωνίου...

Συμπερασματικά: Ο κ. Λιακόπουλος έκανε μια πολύ καλή συλλογή πληροφοριών από την ρέουσα επικαιρότητα στο βιβλίο που εξετάσαμε. Δεν χρειαζόταν όμως να το παρακάνει με τις εκ του προχείρου ερμηνείες της Βίβλου και των Πατέρων, και με τη χρησιμοποίηση της Ανορθόδοξης πηγής του Τραχωνίου. Κατά τη γνώμη μου το βιβλίο μόνο με τις πατερικές αναφορές, χωρίς (παρ)ερμηνείες και **βέβαια χωρίς τα του Τραχωνίου**, θα ήταν πολύ εποικοδομητικό.

Παράδειγμα διακριτικής επέμβασης πνευματικού, από το βιβλίο:

ΛΟΓΟΙ ΑΘΩΝΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(ΚΟΖΑΝΗ ΜΑΡΤΙΟΣ 2006)

π. ΓΑΒΒΑΣ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ (1821-1908)

Μια σπουδαία Αγιορείτικη Μορφή υπήρξε και ο παπά Σάββας ο πνευματικός. Μέγας ασκητής, ισάγγελος λειτουργός, ασύγκριτος εξομολόγος και καθοδηγητής ψυχών. Αναρίθμητες ψυχές ταλαιπωρημένες σε χρόνους δύσκολους και ταραγμένους βρήκαν κοντά του το λιμάνι της σωτηρίας, τους δρόμους της ζωής το ύδωρ της αναπαύσεως. Στους τόσους που εξομολογούσε ο παπά Σάββας ήταν και ένας **Ρουμάνος διάκονος**. Νεαρός ακόμη ήρθε στον Άθω και ησύχαζε κάπου στην έρημο, όχι πολύ μακριά από την Μικρά Αγία Άννα.

- Πνευματικέ μου, του λέει μια μέρα ο διάκονος αυτός περίλυπα, σε παρακαλώ μην ξεχάσεις να μνημονεύσεις αύριο στην λειτουργία την μητέρα μου που έχει τα τρίτα της.

Τα λόγια αυτά χτύπησαν στην ακοή του παπά Σάββα σαν λόγια που πρόδιδαν θριάμβους του διαβόλου. Ο Γέροντας ταραχτήκε. Εδώ σκέφτηκε κάποιος άσχημο φαγητό μαγείρευε ο εχθρός. Ο πανούργος! Με πόση τέχνη πλανεύει και σκοτίζει τα πλάσματα του Θεού. Χωρίς να δείξει εξωτερικά την αγωνία του, επιδόθηκε στην ανίχνευση του κακού.

- Για πες μου παιδί μου καθαρότερα την υπόθεση. Η μητέρα σου έχει αύριο τα τρίτα της. Δηλαδή πέθανε προχτές. Πέθανε στην Ρουμανία. Πώς εσύ σε δυο μέρες πληροφορήθηκες το θάνατο της; Μεσολάβησε λίγη σιγή.

- Πως; Πως το έμαθα; Άρχισε να λέει δειλά ο διάκονος. Να μου το είπε.....

- Ποιος σου το είπε;

- Μου το είπε ο φύλακας άγγελός μου.

- Ο φύλακας άγγελος σου; Έχεις δει τον άγγελό σου;

- Αξιώθηκα να τον δω. Δεν είναι μια και δύο φορές. Είναι τώρα δυο χρόνια. Μου παρουσιάστηκε **με συντροφεύει στην προσευχή**. Λέμε μαζί τους χαιρετισμούς κάνουμε μετάνοιες ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις...

Εκείνο τα «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τον παπά Σάββα. Δυο χρόνια πλάνης δεν είναι κάτι το ασήμαντο. Ν' αφήνεις τον εχθρό να χτίζει μέσα σου ανενόχλητα επί δυο χρόνια το οικοδόμημα της καταστροφής σου, είναι θλιβερό.

- Και γιατί παιδί μου, τόσο καιρό, δεν μου ανέφερες τίποτα;

- Μου είπε ο άγγελος πως δεν είναι απαραίτητο.

Ο παπά Σάββας καταλάβαινε πως έχει να δώσει μεγάλη μάχη. Να πείσει πρώτα τον δυστυχή διάκονο ότι δεν πρόκειται για άγγελο. Να ετοιμασθεί έπειτα να αντιμετωπίσει την οργή του δαίμονα. «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον και σώσον ημάς», προσευχήθηκε με θέρμη.

- Παιδί μου είσαι βέβαιος πως είναι άγγελος του Θεού αυτός που εμφανίζεται;

- **Βέβαιος! Βεβαιότατος Γέροντά μου!** Μα προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες. Συζητούμε για την μέλλουσα ζωή, για τον παράδεισο. Ο φύλακας άγγελος μου είναι.

Ο διάκονος φαινόταν αμετάπειστος. Εκείνο όμως που του έκανε εφεκτικό ήταν η εμπιστοσύνη του, στον θεοφώτιστο Πνευματικό του.

- Αλλά πάλι – έλεγε - **πως μπορεί ο δαίμονας να με ενισχύσει στην προσευχή; Αυτός πολεμάει τους προσευχόμενους.**

Μετά από πολλά συμφώνησαν να καταφύγουν σε μερικές δοκιμασίες. **Να δοκιμάσουν τον «φύλακα άγγελο».**

- Ζήτησε του, του είπε ο παπά Σάββας, μόλις ξανάρθει να πει το «Θεοτόκε Παρθένε». Ακόμη πες του να κάνει το σημείο του Σταυρού. Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο απλά. Όταν δυο ολόκληρα χρόνια σε έχει ο πονηρός τυλιγμένο στην πλάνη, τότε και τα μάτια σου και τα αυτιά σου τα πλανεύει και φαντάζεσαι πως ακούς το «Θεοτόκε Παρθένε» και πως τον βλέπεις να σταυροκοπιέται. Στην επόμενη επίσκεψη ο διάκονος με κάποια κρυφή εσωτερική ικανοποίηση είπε στον Πνευματικό.

- Γέροντά μου τα πράγματα έχουν όπως σου το έλεγα. Είναι άγγελος Θεού. Είναι ο φύλακας άγγελός μου. Και το «Θεοτόκε Παρθένε» το είπε και τον Σταυρό του τον έκανε.

Ο παπά Σάββας το είχε αντιληφθεί. **Δύο ετών δουλεία από τον πολυμήχανο εχθρό δεν μπορούσε να αχρηστευθεί εύκολα.** Αν όμως αυτός ξέρει πολλές μηχανές, στους θεοφόρους λάμπει το φως της πανσοφίας του Θεού, που εξουδετερώνει τα τεχνάσματα του σκότους. Κάποια φωτεινή ιδέα άστραψε τότε στον φωτόμορφο νου του Πνευματικού. Και στρέφεται αμέσως προς τον διάκονο:

- Άκουσε παιδί μου. Πρόσεξε σε μια τελευταία δοκιμασία. Μ' αυτήν θα ξεκαθαρίσουν τα πράγματα. Στους αγγέλους του θεού υπάρχει η δυνατότητα όλα να είναι γνωστά, γιατί τους τα αποκαλύπτει ο Θεός. Στους δαίμονες αντιθέτως δεν υπάρχει παρόμοια δυνατότητα και πολλά πράγματα τους είναι σκοτεινά. Συμφωνείς;

- Συμφωνώ.

- Αφού συμφωνείς, πρόσεξε τι θα κάνουμε. Εγώ την στιγμή αυτή, ακριβώς την στιγμή αυτή κάτι θα σκεφτώ – σκέφτηκε κάτι σε βάρος του διαβόλου - και **το αφήνω κρυπτό και αψηλάφητο μέσα μου.** Εσύ το βράδυ **θα ζητήσεις από τον άγγελο να σου το πει.** Αν το βρει τότε χωρίς αμφιβολία είναι του θεού. Και να έρθεις να με ενημερώσεις. Γυρίζοντας ο διάκονος στην καλύβι του, σάλευε μέσα του κάτι σαν αγωνία, σαν δυσάρεστη προαίσθηση. Από την άλλη μεριά θαύμαζε την σπουδαία ιδέα του Πνευματικού. Η υπόθεση θα περνούσε τώρα την κρίσιμη φάση της.

Μόλις ζητήθηκε την νύχτα απ' τον άγγελο η λύση του προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή αυλάκωσε το φωτεινό πρόσωπο του. Φάνηκε να σαστίζει. Ο διάκονος, που άρχιζε κάτι να υποψιάζεται, επέμενε στο θέμα του.

- Κάνω υπακοή στον Πνευματικό. Να μου πεις τι σκέφτηκε.

Ο άγγελος με μερικούς ελιγμούς προσπάθησε να μεταφέρει αλλού την συζήτηση. Ο διάκονος όμως με επιμονή τον επανέφερε στο θέμα. Άλλωστε οι τεχνικές αυτές υπεκφυγές δεν του προξενούσαν καλή εντύπωση.

- Να μου πεις τι σκέφτηκε ο Πνευματικός. Το θέμα είν' απλό. Γιατί τ' αποφεύγεις; Το αγνοείς;

- Πρόσεχε διάκο. Με τον μικροπρεπή τρόπο που μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις να χάσεις την εύνοια μου.

- Δεν ξέρω. Σου ζητώ κάτι εύκολο. Γνωρίζεις ή όχι επιτέλους, τι σκέφτηκε ο Πνευματικός;

Την ώρα αυτή πετάχτηκε το λαμπερό προσωπίο, μια φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε, μερικά άγρια δόντια έτριξαν και σαν από στόμα λυσσασμένου θηρίου ακούστηκαν τα λόγια.

- Να χαθείς άθλιε. Αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση, στην φωτιά! Θα σε κάψουμε! Θα σε καταστρέψουμε!

Και ο διάκονος έμεινε μόνος του. Μόνος του και σωστό ερείπιο. Όλη η γλυκύτητα των σπασιών, δυο χρόνια τώρα, δεν αντιστάθμισε την τωρινή του πικρία. Αν δεν τον στήριζαν από μακριά οι προσευχές του Πνευματικού που ξαγρυπνούσε και παρακαλούσε γι' αυτόν, θα είχε παραδώσει το πνεύμα του. Πέρασαν αρκετές ώρες ώσπου να συνέλθει και να σταθεί στα ποδιά του. Το Καλύβι του πια δεν τον χωρούσε. Πουθενά δεν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στον Πνευματικό. Σ' όλη του την διαδρομή βούιζε στ' αυτιά του η απειλή: «αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση». Ο τρόμος τον διαπερνούσε μέχρι το μεδούλι. Έφθασε, όπως έφθασε ως την καλύβια της Αναστάσεως. Έπιασε το ράσο του Πνευματικού και δεν το άφηγε ούτε στιγμή. Και την ώρα που έπρεπε εκείνος να κοιμηθεί λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος.

- Μη φοβάσαι παιδί μου ηρέμησε.

- Πώς να μην φοβηθώ, Πνευματικέ μου, που πλησιάζει η ώρα. Ω! Πλησιάζει η ώρα που θα με πάρουν.

Τι κραυγές τρόμου και απελπισίας ήταν αυτές!

- Σώσε με, Πνευματικέ μου! Χάνομαι! Με παίρνουν! Σώσε με!

- Γονατίζει ο παπά Σάββας και γεμάτος πόνο και δάκρυα δέεται στον Κύριο να λυπηθεί τον δούλο του και να επιτιμήσει τους πονηρούς δαίμονες.

Εισακούσθηκε η δέηση του κι ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε από το στόμα λέοντος. Έτσι πήρε τέλος η τραγωδία. Τραγωδία πολύ διδακτική. **Αλήθεια τι κίνδυνοι κρύβονται πίσω από τις οπτασίες και τα οράματα. Τι μπορεί να χτίσει ο εχθρός, όταν δεν ξεδιπλώνεται πλήρως ο εσωτερικός κόσμος του πιστού στην εξομολόγηση!!**

Τι αξίζει ένας έμπειρος Πνευματικός!

Αλλά και κάτι άλλο. Με τον χρόνο και την καθοδήγηση του παπά Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ηρέμησε. Η πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξη.

Χειροτονήθηκε αργότερα και ιερέας και διακρινόταν πάντα για την ευλάβεια του. Ωστόσο εκείνα τα χρόνια της πλάνης του άφησαν κάποια δυσάρεστα ίχνη. **Ο διάβολος βλέπετε, είχε απόκτηση απάνω του δικαιώματα.** Δωρεάν θα του πρόσφερε τόσο απολαυστικά οράματα;

Έτσι, αν και από μικρός πήγαινε στο Άγιον Όρος, αν και αναπτύχθηκε σε ένα αγγελικό θα λέγαμε περιβάλλον, **παρ' όλα αυτά σ' όλη την κατόπιν ζωή του εταλαιπωρείτο με διάφορους ενοχλητικούς πειρασμούς. Όλοι οι διακριτικοί πατέρες διέβλεπαν σ' αυτόν το κατάλοιπο της διετούς εκείνης συνεργασίας με τον άγγελο που δεν ήταν άγγελος...**

Συμπληρωματικά υπό ΛΜΔ:

Πρόσθετα μπορεί να αναφερθούμε στην περίπτωση μιας πλάνης που εξιχνίασε και εθεράπευσε ο γέροντάς μας Χαράλαμπος ο Διονυσιάτης.

Συγκεκριμένα, κατά την παραμονή του γέροντος Χαράλαμπος σε Νοσοκομείο, προκειμένου να εξετασθεί για πρόβλημα που παρουσίαζε η καρδιά του, μία κυρία τον παρακάλεσε να επισκεφθεί τον βαριά ασθενή σύζυγό της, ο οποίος νοσηλευόταν στο ίδιο Νοσοκομείο. Όπως του εξήγησε, ο σύζυγός της, άνθρωπος ευσεβής που εκκλησιαζόταν και εξομολογείτο συχνά, ήταν στα πρόθυρα του θανάτου από σοβαρή ασθένεια, και μόλις πλησίαζε στο θάνατο έβλεπε φοβερά όντα να θέλουν να τον αρπάξουν, και με μεγάλη προσπάθεια κατάφερνε να μένει ζωντανός, διατηρώντας μια τρομερή αγωνία.

Ο γέροντας αφού απομάκρυνε τους άλλους, ζήτησε από τον ασθενή να του πει για τη ζωή του. Μόλις άρχισε αυτός να λέει για πράγματα που έζησε ενήλικος, ο γέροντας τον έκοψε και του είπε να αρχίσει από ότι θυμάται από την παιδική του ηλικία. Ο ασθενής είπε ότι όχι μόνο δεν θυμόταν κάτι κακό, αλλά αντιθέτως κάτι πολύ καλό, και απεκάλυψε στον γέροντα ότι πολύ μικρός είδε ένα άγγελο. Μόλις το είπε αυτό, ο γέροντας του λέει: Αυτό είναι. Πες μου τι σου είπε. Και ο ασθενής απεκάλυψε ότι **ο άγγελος του έδωσε εντολή να νηστεύει οπωσδήποτε, και περισσότερο από ότι προτάζει η Εκκλησία, και άλλα διάφορα, από τα οποία τίποτα δεν φαινόταν «κακό».** Του λέει ο γέροντας: Κατάλαβες τώρα ότι αυτός **ήθελε να του κάνεις υπακοή** για να ζητήσει την ψυχή σου; Μόλις τότε ο ασθενής φωτίστηκε, με τη χάρη του Θεού δια του γέροντος, και απάντησε ναι. Τότε ο γέροντας του έδωσε συγχώρηση και αμέσως ο ασθενής ξεψύχησε γαλήνια.

Θα έλεγε κανείς ότι τα εχθρικά προς τη σωτηρία του ανθρώπου πνεύματα, με τις πονηριές τους, επαληθεύουν τον τίτλο τους ως πνεύματα της πονηρίας.

Βλέπουμε πονηρά πνεύματα σαν αγίους, όταν ενώ δεν είμαστε άξιοι, πχ βαρυνόμαστε από σημαντικά ανεξομολόγητα αμαρτήματα, ζητάμε επί πλέον να βλέπουμε αγίους και οράματα, ή να περνάμε και εμείς σαν άγιοι στα μάτια του κόσμου. Μπορεί όμως απλά να υποβόσκει μέσα μας από παλιά κάποια κρυφή οίηση.

Σε μερικές περιπτώσεις, **οι εμφανίσεις Αγίων μπορεί να ακολουθούνται από εμφανίσεις πονηρών πνευμάτων που παίρνουν τη μορφή τους.** Η αλλαγή δεν γίνεται τυχαία. Συνήθης αιτία είναι η υπερηφάνεια. Το να αρχίσουμε να νομίζουμε ότι κάτι είμαστε, να υπερτιμάμε τον εαυτό μας, και να υποτιμάμε τους άλλους, όχι αναγκαστικά δημόσια και εξωτερικά αλλά μέσα μας.

Στην Κύπρο συνέβη σε μια μοναχή, πριν τον Αττίλα, να δει τον Άγιο Κενδέα, ένα Όσιο από την Κύπρο, και να της πει να ειδοποιήσει τον κόσμο για να μετανοήσει, διότι θα μπουν οι Τούρκοι. Πράγματι οι Τούρκοι μπήκαν σε δύο εβδομάδες. Μετά από ένα εξάμηνο περίπου, η ίδια μοναχή είπε ότι είδε πάλι τον Άγιο Κενδέα, και της είπε ότι οι Τούρκοι θα καταλάβουν το σύνολο του νησιού. Τότε ζητήσαμε από τον γέροντα Παΐσιο τον Αγιορείτη, να μας πει αν είχε δίκιο η μοναχή σ' αυτά που έλεγε. Ο γέροντας με τα χαρακτηριστικά μικρασιάτικα του, απάντησε: Την πρώτη φορά της μίλησε ο Άγιος, τη δεύτερη το «ταγκαλάκι» (δαιμονάκι).

Είναι λοιπόν πολύ σοβαρό θέμα να ασχολούμαστε πρόχειρα με τα πνευματικά θέματα, την στιγμή που ούτε για όσα ανήκουν στον φυσικό κόσμο δεν είμαστε σίγουροι μόνο από αυτά που αντιλαμβανόμαστε οι ίδιοι. Χρειάζεται να λάβουμε υπ' όψιν και τα συμπεράσματα από τις παρατηρήσεις ή τα πειράματα των άλλων, και μάλιστα των ειδικών.

Δεν μπορεί όμως κάποιος να πει ότι είναι ειδικός στα πνευματικά θέματα, έχοντας αποκτήσει ικανότητα διάκρισης πνευμάτων, διότι αυτά μόνο με τη χάρη του Θεού εξερευνώνται, και το «Πνεύμα όπου θέλει πνει». Έτσι και μείς δεν λέμε ότι αποκτήσαμε τέτοια ικανότητα, αλλά αντιθέτως, αφού αφήσαμε τα πράγματα να εξελιχθούν, και να γίνει εμφανής πλέον η πλάνη, τότε θέλοντας να βοηθήσουμε, ξεσκεπάζουμε τα τρωτά της σημεία.

Βάζει σε ψυχικό κίνδυνο τον εαυτό του, όποιος αποδέχεται ανεξέταστα οράματα και εμφανίσεις αγγέλων ή αγίων, μόνο έχοντας μια εξωτερική γνώση, μελετώντας μόνο για αυτά. Αλλά πολύ περισσότερο είναι ευάλωτος όποιος δεν έχει καν στοιχειώδεις γνώσεις από τον τρόπο που συμβαίνουν κάποια πνευματικά ή "πνευματιστικά" φαινόμενα και είναι έτοιμος να αποφανθεί γι' αυτά χρησιμοποιώντας τη λογική που ισχύει για τη Φυσική, ή τη Χημεία. Όταν πχ ομάδες επιστημόνων στη δεκαετία του 1970 ερευνούσαν με τους τελειότερους τότε υπολογιστές της IBM, την εσωτερική διαρρύθμιση των πυραμίδων της Αιγύπτου, έβρισκαν διαφορετικό αποτέλεσμα κάθε φορά που μετρούσαν, χωρίς οι υπολογιστές να έχουν βλάβη. Είπαν ότι οι πυραμίδες είναι ζωντανές, και αντιδρούν στη μέτρησή τους... Πράγματι μετρήσεις με αντικειμενικότητα υπάρχουν μόνο στο φυσικό πεδίο, όπου δεν δρουν υπερφυσικές δυνάμεις. Τα δαιμόνια αλλοιώναν τις μετρήσεις, πιθανόν από δικαιώματα που έδωσαν οι Φαραώ όταν πχ μαζί τους έθαβαν ανθρώπους του περιβάλλοντός τους για να τους κάνουν παρέα στον άλλο κόσμο...

Στις «πνευματιστικές» συγκεντρώσεις γίνεται ένα άλλο πείραμα: καλούνται ενίοτε πνεύματα νεκρών, και πράγματι ακούγεται η γνώριμη φωνή του νεκρού. Αυτό θεωρείται αποδεδειγμένη συνομιλία με το νεκρό, αλλά είναι μόνο συνομιλία με πονηρό πνεύμα. Η Αγία Γραφή που απαγορεύει τέτοια ανυπόστατα «πειράματα» και οι Πατέρες, το εξηγούν αυτό. Δεν πρέπει επίσης να μας εκπλήσσει που όσο ο κόσμος χειροτερεύει αγνοώντας εντελώς ακόμη και ότι υπάρχουν πονηρά πνεύματα, γίνεται πολύ πιο ευάλωτος στην παραπλάνηση από αυτά.

Οι Νεοεποχίτες δίνουν πολλές μαρτυρίες για εμφανίσεις του μαϊτρέγια από το "πουθενά". Άλλοτε δημόσια όπου μιλούσε μάλιστα σε ανθρώπους, Άλλοτε έκανε ωτοστόπ στο δρόμο σε συγκεκριμένα δεκτικά στις θεωρίες της Νέας Εποχής άτομα και εξαφανιζόταν μετά από «πνευματική» συζήτηση, κλπ. Οι διδάσκαλοι της Νέας Εποχής, και ο εμφανιζόμενος μαϊτρέγια, στους απλοϊκούς και απληροφόρητους πνευματικά ανθρώπους δεν δείχνονται φανεροί εχθροί του Χριστιανισμού, αν και **υποβιβάζουν το Χριστό σε απλό διδάσκαλο και δεν τον δέχονται σαν Θεάνθρωπο**, όπως αληθινά είναι. Όμως ο Απόστολος της Αγάπης, Ιωάννης ο Θεολόγος μας διδάσκει: «Όποιος θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι ο υιός του Θεού, ο Θεός μένει μέσα σ' αυτόν, και αυτός μέσα στο Θεό». (Α' επιστ. Ιω. Δ-15). Και κάθε πνεύμα που δεν ομολογεί τον Ιησού Χριστό (που είναι Θεός) να έχει έρθει (στον κόσμο) με σάρκα, δεν είναι εκ Θεού. Μάλιστα **«τούτο εστί το του αντιχρίστου»** (Α' επιστ. Ιω. Δ-3). Δεν γίνονται λοιπόν τα "θαύματα" της Νέας Εποχής ή οι θεωρούμενες "υλοποιήσεις" (κυκλοφορεί και πολύ φαντασία στους κύκλους της Νέας Εποχής) από πνεύμα Θεού, αλλά του Αντιχρίστου.

Γενικά δεν πρέπει να είμαστε εύπιστοι στα οράματα, αλλά και αν παραπλανηθούμε από κάποιο δεν πρέπει να μένουμε αναποφάσιστοι, και να νομίζουμε ότι είναι προσβολή για μας να εξομολογηθούμε και να επιστρέψουμε στην απλή ευλογημένη πνευματική ζωή. Πρέπει επίσης τυχόν φυλακτά, εικόνες ή άλλα δήθεν ιερά αντικείμενα που αποκτήσαμε από πλανημένους ή από τυχόν εμφανισμένους "αγίους" να τα απομακρύνουμε. Οπωσδήποτε να μην τα φέρουμε πάνω μας και να μην τα τοποθετούμε σε ιερούς χώρους, όπως ιερά εκκλησιών, εικονοστάσια κλπ, αλλά όπως εδώ στο Άγιον Όρος, να τα ρίπτουμε στη θάλασσα, σε βαθύ μέρος.

Αγίας Χρυσής της Νεομάρτυρος, 13-10-2007

+ Ιακώβου του Αδελφοθέου, 23-10-2007

Λεόντιος Μοραχός Διορνσιάτης